

ního předpisu nesporně splněna není, jest důsledkem toho zabírání nález usnesený v senátě za předsednictví osoby, která není státním úředníkem — třeba by i byla znalá práva — zmatečný, ježto úřad jako takový může uplatnit moc jurisdikční zákonem mu přiznanou jenom tenkrát když složen jest tak, jak to předpis zákona nařizuje. Jinak nelze jej pokládati za úřad k výkonu této pravomoci povoláný a nemohou míti výroky jeho, jako výroky »úřadu« nižádné právní moci (Analogie § 477 č. 2. civilního a § 281 trestního soudního řádu).

Nález nejv. správního soudu ze dne 10. prosince 1919, č. 6524.

Dr. Flieder.

O příslušnosti soudu ku jednání o žalobě, jež mu dle § 261 odst. 6 c. ř. byla postoupena.

Ve sporu žalobce A. proti žalovaným manželům B. vydal okresní soud v Plzni, jímž námitce nepřislušnosti vznesené žalovanými vyhověl a spisy sporné po pravomoci svého usnesení postoupil zemskému soudu v Praze k příslušnému jednání, odsoudiv žalobce ku náhradě útrat sporu, a to z následujících důvodů: V žalobě uplatňuje strana žalující proti žalovaným nárok dvojnásobné ceny za tyto věci a uvádí žaloba sama, že žalovaní na vrácení věcí movitých těmto pronajatých aneb na náhradu bydli ve Vršovicích a oceňuje se věci v žalobě na 5407 K 60 h. Zástupce žalovaných učinil námitku nepřislušnosti zdejšího soudu a sice věcnou i místní, již oprávnění odepřítí nelze.

Dle jasného znění § 83 j. n. a čl. IV odst. 13 novely nemohou býti spory o nájem věcí movitých podány u soudů dle § 83 j. n., a vztahuje se ustanovení § 83. j. n. pouze na nájem věcí nemovitých v § 560 odst. 1 c. ř. s. jmenovaných a věcí, nemovitým věcem na roveň postavených. Nepokládá se proto zdejší soud za příslušný, když dle nesporného přednesu stran předmětem žaloby jsou movité věci, resp. jich cena, žalovaní mimo obvod tohoto soudu bydli a když žaloba domáhá se nároku přes 1000 K a zdejší soud tudíž ani dle § 49 odst. 1 § 66. j. n. příslušným býti nebyl.

Dle § 261 c. ř. s. a novely čl. VI odst. 14 usneseno k návrhu žalobce, aby spor postoupen byl zemskému soudu v Praze k příslušnému jednání po pravomoci tohoto usnesení.

Z e m s k ý s o u d v P r a z e odmítl žalobu podle § 43 j. n. pro věcnou nepříslušnost svou a vrátil spisy okresnímu soudu v Plzni z následujících důvodů :

Podle § 261. odst. 6 c. s. ř. musí soud, u kterého vznesena byla námitka nepříslušnosti, návrhu žalobcovu na současně přikázání žaloby soudu příslušnému vyhověti jen v tom případě, když žalobcem jmenovaný soud není zřejmě nepříslušným.

Podle obsahu žaloby jde o spor z poměru nájemního, o splnění smlouvy nájemní vrácením věcí pronajatých. Spory takové, ať jde o věci movité nebo nemovité, přikázány jsou v § 49 ad 5 j. n. výlučně soudům okresním a dohoda stran na příslušnosti soudu sborového jest podle § 104. j. n. vyloučena.

Následkem toho běží o t. zv. příslušnost nezhojitelnou o jus cogens, věcná nepříslušnost tohoto soudu mohla býti soudu okresnímu patrnou, je to zřejmo z odůvodnění jeho usnesení, kde se výslovně praví, že se v žalobě uplatňuje nárok na vrácení věcí pronajatých, proto usnesení o přenesení žaloby na zdejší soud se příčí ustanovení § 261., odst. 6 j. n. a v důsledku toho nemůže býti tento soud ani podle § 46. j. n. usnesením tím vázán. (Viz Neumann 3. vydání, str. 1048.)

V r c h n í z e m s k ý s o u d v P r a z e uznal příslušným k jednání o žalobě zemský soud v Praze z těchto důvodů :

Okresní soud v Plzni vyslovil svoji nepříslušnost na základě ustanovení o věcné příslušnosti soudů. Budiž ponecháno stranou, zdali tento náhled vzhledem na ustanovení § 49. č. 5 j. n. jest správným, avšak v tomto směru vyneseny výrok se stal právo-
platným, jelikož dle § 261. odst. 6 c. s. ř. proti němu právní prostředek přípustný není, následkem toho váže každý soud, u kterého později právní záležitost zahájena byla, tudíž také zemský soud v Praze, kterémuž žaloba přikázána byla. Tomu nepřekáží, že se jedná o soud, který také výslovným ujednáním stran nemohl býti příslušným učiněn (§ 104 j. n. § 477 č. 3 c. s. ř.), neb dle zásadního ustanovení § 42 j. n. nesmí ani tenkrát, když se jedná o přípustnosti pořádu práva, aneb o nepříslušnosti soudů vůbec, výrok o nepříslušnosti a zmatečnosti předcházejícího řízení býti učiněn, jestli mu odporuje co do důvodů zmatečnosti rozhodnutí, vydané tímž nebo jiným soudem a dosud závazné. Totéž musí tím více platit, kde jde pouze o nepříslušnost určitého soudu, i kdyby to byla nepříslušnost ve smyslu § 104 odst. 2. j. n., a tudíž zmatečnost dle § 477 č. 3 c. s. ř.

Zemský soud v Praze nebyl tedy oprávněn odmítnouti jemu přikázanou žalobu a odvolati se k odůvodnění svého usnesení na § 261 odst. 6 c. s. ř., protože okresní soud musel rozhodnouti o návrhu žalující strany na přikázání navrženého soudu; vzhledem na právní stanovisko, z kteréhož v tomto případě onen soud vychází, nemohla žaloba, hledíc k §§ 49. č. 1, § 50. odst. 1 a 65 c. s. ř. býti jinému soudu nežli zemskému soudu v Praze přikázána, pročež tento soud nemůže býti považován za zjevně nepřislušný.

V reční zemský soud v Praze ze dne 20. března 1919 č. Nc. III. 16-19-7.

Dr. Weisberger.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY.

Juristen-Zeitung für das Gebiet der čechoslovakischen Republik, za vedení Dr. Fr. Freudenfelda, Dr. Huga Fuxe, Dr. Emila Hogenauera, Dr. Roberta Mayera a Hanuše Melzra. Za redakci odpovídá Dr. Otto Franke. Vychází každých 14 dnů, předplatné 30 K. Nákladem R. M. Rohrera v Brně. —

Časopisem tímto počíná se osamostatňovati i právníctvo německého jazyka v československé republice. Není ovšem jinak možno, poněvadž časopisy vídeňské, které živilo německý živel v zemích sudetských a z části bylo i jím živeno, musí přirozeně v první řadě pěstovati právo republiky rakouské. Přinášíc sice i nyní valnou část svých literárních příspěvků, z nichž může čerpati poučení i právnícký život z naší republiky, než tu jen proto, že posud platí v obou státech do jisté míry nezměněně větší kodifikace práva materiálního i formálního. To ovšem časem přejde, lze proto plně pochopiti prozíravou snahu vydavatelstva po časopisu, jenž by byl v příští době orgánem vědeckých i praktických právníckých kruhů německých. V prosinci 1919 vydána byla dvě čísla a ač vydána byla bez ohlášení zvláštního programu, lze z nich již čerpati příští obsah časopisu. Prvé číslo zahájeno příspěvkem fin. rady a soukr. doc. Dr. Fuxe v Brně: *Zur Auslegung des Ges. vom 2. Nov. 1918 Z. 4. G. S.*, v němž probírá se otázka obecné soudní příslušnosti eráru v občanských věcech právních a otázka rozdělení kompetence býv. říšského soudu v nárocích proti souboru zemí nebo proti jedné zemi, dále článek Dra. Oty Reismanna: *Unüberwindliche Abneigung als Trennungsgrund nach*